

(reportáž z březnové Krychle)

"*Opera je útvar minulosti*," říká korepetitor Trojan v nedokončeném románu Karla Čapka Život a dílo skladatele Foltýna.

Skupina nadšených hudebníků a písničkářů uvedenou tezi starou sedmdesát let 30. března 2006 na malých prknech Balbínovy poetické hospůdky doslova rozmetala na kusy. V pravidelném měsíčním pořadu sdružení Krychle se totiž pověřený dramaturg **Michal Knébl** rozhodl k odvážnému činu. Michal chtěl rehabilitovat operu a zároveň vytvořit poprvé v dějinách hudby operu folkovou.

Michal jako autor volil poněkud neobvyklý název díla ***Prodaná registrovaný partner*** a nazval sám sebe jako autora takto: Strýček Michal Bedřich Kombajn Smetana Knébl. Proč ta složitost složeniny, povím postupně.

Ten večer byla výjimečně před pódiem opona. Tvůrci představení na ni upevnili písmena, z nichž byl poskládán nápis: Krychle sobě.

Namísto přede hry předstoupil před diváky sám tvůrce **Michal Knébl**, v saku, kravatě a bílé košili. Pathosem Milana Friedla, barda pořadu Hudba z respira, zdůvodnil Michal svůj umělecký záměr. Směle prohlásil, že opera má většinou přiblblý text, nablblý děj, ale krásnou hudbu a dokázal vyjádřit tuto premisu sdělením děje Smetanovy opery Prodaná nevěsta dvěma větami a stranou nezůstal ani Dalibor. Michalovi jsem musel dát zapravdu. Například echt vlastenecká opera Bedřicha Smetany má německé Wenzigovo libreto dost špatně přeložené do češtiny. Z toho důvodu se revoluční tvůrce Knébl rozhodl

Panelákové fotři

foto: Tomáš Pohl ©

Rychle k sobě!

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 12 Duben 2006 04:00

činit dějinný obrat. Rozhodl se napsat první folkovou operu, která kromě nablých komponent, tedy děje a textu, bude mít i tomu odpovídající hudbu. Přiznám se, že jsem v rámci pořadu Hudba z respira nikdy při úvodním slovu nezaznamenal smích svátečně oblečeného publika. U nesvátečně oblečeného publika Krychle jsem rovněž smích nepostřehl. Téměř nepřetržitě se v pravém slova smyslu řehtalo.

Michal pak představení uvedl nejen slovně, ale na jeho pokyn se nápis na oponě změnil přehozením několika písmen na "**Rychle k sobě**". Motiv opery, totiž legislativní i jiné hádky o zákon o registrovaném partnerství, kde klíčovou roli hrál prezident republiky, byl tímto nápisem navozen. Předtím, než metodou divadelního programu seznamujícího diváka s dějem opery, který by divák většinou z jednotlivých árií nepostřehl, vás rovněž seznámím stručně s dějem opery, dovoluji vám vážné odbočení. Jsou dvě cesty, jak se zabývat oním zákonem. První je laciná, taková nějaká krampolovsko - novácká zábava a tedy cesta dosti surová. Druhá a těžší je cesta citlivého humoru, který hrubě neuráží. Aniž bych chtěl předbítat děj, musím říci, že se Michalovi Knébloví a celému uměleckému souboru podařilo druhou cestou nejen vyrazit, ale dojít po ní až do konce.

Nyní stručný obsah opery:

V prvním jednání sbor před oponou zpívá: "*Svoboda tíží jako cent, podepíše, nepodepíše nový zákon prezident?*"
Opona jde vzhůru, tedy spíše

stranou a Kecál, v mistrném podání

Petra Sedláčka

(měl na sobě staročeské pentle a polabský tralalák), oznamuje prezidentovi (

Michal Knéb

), že všichni páni i dámy jsou registrováni. Prezident se k návrhu zákona vyjadřuje s odporem a s poukazem na sepsání zákona v parlamentním bufetu ve stavu nestřízlivém. Prezident odmítá podpis zákona. Sbor pak opakuje: "

Podepiš, podepiš

!" Kecál se snaží přesvědčit prezidenta, že tvůrci zákona nebyli opilí. Přes opakovaný sbor prezident nepodepíše a jde hrát basketbal. Tím první jednání končí.

Ve druhém jednání je na scéně jediný žijící heterosexuál **Arnošt Frauenberg**. Kecál spustí na povědomou melodii Bedřicha Smetany, že: "

zná jeden partner, ten má dukáta a registraci má na totáta..

" Kecál marně přesvědčuje Arnošta, který chce mít děti. Na melodii Běží liška k Táboru pak Kecál přesvědčuje Arnošta, jak výhodné je klonování. Arnošt odmítá s tím, že to nechce dělat holenní kostí. Tu Arnošt náhle spatří krásnou medvědice. Medvědice (zde pochválím výtvarníka

za naprosto věrnou masku) přijde na jeviště a se zadrháním prohlásí, že není medvědice, ale **Vlček**

, což ostatně někteří vyspělí diváci poznali. Kecal se Arnoštovi posmívá, že nemiloval medvědici, ale chlapa. Arnošt prohlásí, že si hodí mašli. Překvapivě bere do ruky lano a odchází z jeviště.

Ve třetím jednání prezident, vracející se z basketbalu, zpívá o tom, že poslední heterouš visí na záchodě (bystrý divák pochopí, že je to právě Arnošt) a odmítá podepsat. Sbor jej opět nutí podepsat. Prezident volá Hradní stráž. Hradní stráž (**Bob Mylan** a **Petr Sedláček**) přijde a odvádí prezidenta. Prezident řve a Hradní stráž skanduje, že prezident má padáka, který dodal jakýsi Kalousek. Hradní stráž se vrací na jeviště se sakem prezidenta a společně se sborem skandují: "

Vlč

ek na Hrad!"

Vlček v roli prezidenta prohlašuje, že zákon podepíše vlastním perem. Po chvíli hledání v kapse kalhot pero najde a podepíše. V závěru jsou na jevišti všichni i s oběšeným Arnoštem a skandují, že nový zákon podepsal nový prezident.

Tolik stručný průvodce dějem opery.

Vzdělaný divák pochopil, proč si autor díla dal do jména i "Bedřich" a "Smetana". Méně vzdělaným doporučuji knihu Anny Hostomské Století opery. Dobře se to čte. Po bouřlivé děkovačce se slova ujal opět **Michal Knébl** a vedle něj usedl **Pepa Kvasil**, jako vždy tichý a skromný, se svými zázračnými kytarovými prsty. Michal splnil přání diváků a po delší umělecké pauze jako hodný Strýček (vida další záhada jména odhalena) přednesl

Pohádku o Karkulce

a hned poté

Pohádku o dvanáctihlavém (kdyby jenom hlavém) drakovi

. Michal přidal ještě pár tónů a slov a na závěr

Starého kozáka

.

Po Michalovi nastoupil na pódium **Petr Sedláček** se svým kytarovým kamarádem z Prievidze **Tomášem Gregorem**

. Už bylo několikrát napsáno, že spojením Petra s Tomášem dostaly Petrovy písně další rozměr a přiznám se, že jsem je do určité míry "doobjevil". Jenže publikum, naladěné operou a jejím tvůrcem do smíchu, přerušilo jednu skladbu smíchem tak, že nemohla být hrána. Šlo o zajímavý efekt, který bych nazval Cimburova ozvěna. Jev lze vyjádřit stručně tak, že se Cimbura šíleně chechtá a lidé se chechtají s ním. Pak se Cimbura dochechtá, ale začne se chechtat někdo jiný

Rychle k sobě!

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 12 Duben 2006 04:00

a Cimbura se chechtá znovu atd.

Po písniích *Tramvaj*, *Když se koupeš*, *Já nebo on* a dalších vystřídal tuto dvojici sólista **Arnošt Frauenberg**

. Kdyby Arnošt nesložil jen své krátké verše parodující upřímnost bývalého premiéra, byl by to umělecký počín. Ale zněla

Jarmila

,
Anděl strážný

,
Protivnej sněhulák

a další, které si už umím s Arnoštem zazpívat, tedy znám slova, abych byl přesný. Arnošt vždy potěší a nezarmoutí nikdy.

Po krátké přestávce ovládli pódium **Panelákoví fotři** a festival smíchu byl dovršen. Už úvodní hymnus Panelákových fotrů, hraný tenkrát na nesmrtelné Párply -

Smoke on the Water

, diváky rozhodil. Pak už to Fotři pálili:

Atentátník

s muezzinovým chorálem Michala Kombajna Knébla (poslední část záhady jména autora), rapovaný

Krtek

, kdy šlapání po tomto oblíbeném dětském symbolu je na žalobu od ochránců přírody,

Počítač

- nádherná technická lyrika? Diváci pak byli doraženi, když Fotři nasadili veliké odstálé hurvínkovské uši. Viděl jsem je poprvé a ač už zvyklý na velké růžové brýle při

Helmutovi

, tím mě dorazili úplně. Pak jen přídavek v podobě

Mažoretů

a večera byl konec.

Kdybych měl udělat nějaký závěr, jako že bych měl, tak: Kluci, takhle tu Krychli dělejte, ať každý dá něco k lepšímu. Krychle není o individualitě, ale o společné zábavě a hlavně o veliké srandě. Moc díky Michale a ostatní za nádherný večer.